

i Udlandet, og det er bekendt, at han vil flytte derhen, eller der bliver ham tilbudt en Post ved et fremmed Universitet, og Indfødsret her da er uden Betydning for ham, eller mange andre Tilfælde. Et Ophold her i en meget lang Arrække kan saaledes i mange Tilfælde ikke komme i Betragtning. Paa den anden Side kan den paagældende ogsaa have været i forholdsvis meget kort Tid her i Landet og bør dog have Indfødsret. Jeg kan nævne forskellige Eksempler fra tidligere Aar. Der var saaledes en Gang et Postbud, som havde været her i temmelig kort Tid, men man var meget tilfreds med hans Tjeneste, og han kunde ikke saa fast Ansettelse uden at faa Indfødsret. Da det vilde være i højeste Grad økonomisk ødelæggende for ham, hvis han ikke fik den, enedes man fra alle Sider om at optage ham paa Loven. Initiativet hertil udgik den Gang fra Folketinget. En anden Gang var det den højterede Regering, der kom til Udvalget under dets Forhandlinger og meddelte, at der var en Person, som havde arbejdet i lang Tid i Statens Tjeneste — jeg tror, det var under Militæretaten — og var godt inde i Sagerne, og der var visse Ting deraf, man nødigt vilde have, skulde gøres for offentlige. Man satte nu Pris paa, at han fik Indfødsret, for at han kunde faa fast Ansettelse. Rigsdagen gik ind derpaa. Dette siger jeg eksempelvis for at vise, at en Regel om Opholdets Varighed, om dette end kan have sin store Vigtighed, dog alligevel ikke kan opstilles. Naar dette Punkt en Gang kom saa stærkt frem, var det paa Grund af den Traktat, der 1888 blev afsluttet med Sverige, og som gaar ud paa en gensidig Forsørgelsesret efter 12 Aars fast Ophold fra det fulde 21de Aar at regne. Ogsaa herfra har imidlertid det høje Landssting gjort Undtagelse, thi der er flere af de Personer, som ere optagne paa Lovforslaget, der ikke have været her saa længe. Det er navnlig fra svensk Side, Banskelighederne frembyde sig; thi der kommer jo forholdsvis mange Svenske hertil, som blive her saa lang Tid, at de ligesom slaa Rod her, saa deres Forbindelse med deres Fædreland bliver afbrudt. Saa kommer jo det Spørgsmaal til at foreligge og bliver brændende. Nu er der en Frygt for, at der kan komme mange Ansøgere fra Sverige, som ikke ere tilstrækkelig godt økonomisk stillede, og dette har været Grunden til, at næsten alle de, som ere udflydte i Landsstinget, ere Svenske. Med Hensyn til dette Spørgsmaal, hvorvidt man skal være særlig streng mod nogen, som søger en saadan Fordel, som Meddelelse af Indfødsret er, da har altid Folke-

tinget stillet sig paa det Standpunkt: Man spørger ikke om, hvortil vedkommende vil bruge sin Indfødsret, men stiller sig i den Henseende aldeles apatist og spørger, om Ansøgerne ere ret værdige, og saa lader man senere dem selv om, om de ville bruge Indfødsretten til det ene eller til det andet. Det er imidlertid naturligvis et Hensyn, som kan tages og bør tages, og i den Henseende vil jo den kommunale anbefaling have en Del at sige. Det er nemlig umuligt for Rigsdagen at gennemgaa alle de enkelte Personer saa nøje, at man kan danne sig et retfærdigt Skøn over dem, og derfor maa Kommunens anbefaling have en vis Vægt, men paa ingen Maade en saa afgørende Vægt, at dens Tilstedeværelse maa opstilles som Regel. Et Forsøg herpaa har ogsaa en Gang været gjort fra det høje Landsstings Side, idet man ikke vilde give Indfødsret til nogen, der ikke havde kommunal anbefaling, men det er man, og sikkert med Ret, kommen bort fra, thi det er et meget forfærdigt Skøn, der kan gøres gældende, og jeg kunde nævne adskillige Eksempler paa, hvor misligt det vilde være, om man vilde opstille en saadan Regel. I Almindelighed vil man dog stole paa, at naar vedkommende er anbefalet af Kommunen, vil der i alt Fald i økonomisk Henseende ikke være noget til Hindrer for vedkommendes Optagelse paa Loven. Men selv om der ikke skulde foreligge nogen anbefaling, kan der være andre Grunde til Stede, som det af og til har vist sig, hvorfor man dog maa se bort derfra. Det er nu Udvalgets Flertals Stilling i Øjeblikket, at vi ikke have fundet Grund til, af Hensyn til vor tidligere Sædvane, at udflyde nogen af de 18, hvorom Striden drejer sig. — Hele Udvalget beklager den Uensartethed, der gør sig gældende med Hensyn til Indfødsrets eller Statsborgervets Meddelelse, især mellem de nordiske Riger, og navnlig med Hensyn til Sverige. Det er bekendt, at der har været ført Forhandlinger mellem delegerede fra Regeringerne, for at søge at blive enige om fælles Regler for saa vidt mulig ensartede Lovgivninger angaaende Erhvervelse og Fortabelse af Statsborgerskabet. Disse Forhandlinger ere ikke afsluttede, og der kan derfor ikke meddeles noget officielt derom. Det vilde være ønskeligt, om de en Gang kunde blive forfattede, saa de kunde føre til et heldigt Resultat. Udvalget har derom rettet en Forespørgsel til Indenrigsministeren, og den ærede Ministers Svar findes aftrykt i Betænkningen. Ordføreren har forbeholdt sig en nærmere mundtlig Udtalelse derom. Hvad jeg her udtaler, er naturligvis ikke paa Udvalgets, men paa egne Begne; men